

ἡ κεφαλὴ τοῦ νεκροῦ γλύπτου θὰ ὁμοιάζε πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ Χριστοῦ.

[Ἐκ τῶν Leggende Napoletane].

Μετάφρασις Χ. Α.

Πῶς παρασκευάζονται

ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ

Ἦ φρίκη! εἶνε ἄραγε γνωστὸν εἰς πάντας πῶς παρασκευάζονται τὰ δέρματα τῶν χρωματιστῶν χειροκτιῶν; Ἄς τὸ εἴπωμεν εἰς ὅσους τὸ ἀγνοοῦν.

Λαμβάνουσι τὰ κατεργασμένα λευκὰ καὶ ξηρὰ δέρματα καὶ ἐξαπλοῦσιν αὐτὰ ἐντὸς αὐτῆς τινος, ἐνθα τὰ καταβρέχουν δι' ὕδατος ἀναμεμιγμένου μετὰ κρόκου ὠοῦ καὶ . . . οὔρου. Εἶτα οἱ ἐργάται καταπατοῦν τὸν δυσώδη τοῦτον πηλὸν καὶ τὸν ζυμῶνον διὰ τῶν ποδῶν των ἐφ' ἱκανὰς ὥρας. Μεθ' ὧ τὰ δέρματα ἀπλοῦνται ἐπὶ μαρμαρίνων τραπεζῶν καὶ ἐπαλσιφρονταὶ διὰ χρωματιστικῆς τινος ὕλης, ἀναμεμιγμένης μετ' οὔρου. Ἦ δυσσυχεῖς κομψόταται καὶ λευκοτάται χεῖρες, αἵτινες μέλλετε νὰ φορέσητε τὰ χειρόκτια ταῦτα!

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀφ' οὗ τὰ δέρματα ἀπορροφῶσιν τὸ χρῶμα . . . μετὰ τοῦ ὑπολοίπου, πλύνονται δι' ἀφθόνου ὕδατος καὶ ξηραίνονται ἔπειτα εἰς θερμοκρασίαν 40 βαθμῶν. Τὰ δέρματα συσέλλονται οὐσιωδῶς καὶ γίνονται δύσκαμπτα. Ὅπως δὲ τοῖς ἀποδώσῃ τὸ ἀφαιρηθὲν ὕδωρ ἐγγλεῖουσιν αὐτὰ ἐν μέσῳ λεπτῶν πριονιδίων ὑγροῦ ξύλου ἀποδίδουσι δ' αὖθις τὴν εὐκαμψίαν των ταυνοῦντες αὐτὰ δι' εἰδικῶν τινῶν σιδηρῶν ἐργαλείων, ἐπὶ τέλους δὲ τὰ σιδερόνουσι διὰ θερμῶν σιδηρῶν.

Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ δέρματα δὲν διατηροῦσι οὐδ' ἐλάχισον μέρος τοῦ διαπεράσαντος τοῦς πόρους των ἀνθρωπίνου ὑγροῦ· ἀλλ' ἄλλος τρόπος παρασκευῆς θὰ ἦτο προτιμότερος· διότι ἐπὶ τέλους ὅταν τις φορῇ τὰ χειρόκτια του δύναται καὶ ἄκων νὰ ἐνθυμηθῇ τὰς διαφόρους κατεργασίας εἰς ἃς ὑπεβλήθησαν καὶ ὅποια ἀντίθεσις! Ἀφ' ἐνός τὸ ἐκ δέρματος αἰγάρου χειρόκτιον καὶ ἡ βελουδίνη, χνοώδης, καὶ τόσον λεπτὴ ἐκεῖνη χεῖρ, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ ἄμεσος συνεπαφὴ μετὰ δέρματος καταπατηθέντος διὰ τῶν ποδῶν καὶ ἐμβλαπτισθέντος τοσάκις ἐντὸς τοῦ ἀκατονομάστου ἐκείνου λουτροῦ! Ὅλοι ἀγοράζουν χειρόκτια, ἀλλ' οὐδεὶς φαντάζεται ὅτι ἀγοράζει δέρμα δι' οὔρου διαβραχέν! Ἐκτὸς τούτου δὲ, τὰ παρασκευάζοντα τὰ δέρματα ταῦτα ἐργοστάσια πληροῦνται δυσωδιστάτων ὀσμών, αἵτινες ὑποσκάπτουσι τὴν ὑγιάν των ἐργατῶν. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς κατεργασίας εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν παραγωγὸν ἂν μὴ εἶνε εἰς τὸν ἀγοραστήν. Εἶνε προφανὲς ὅτι εὐχερῶς δύναται νὰ εὑρεθῇ ἄλλη ὕλη ἐκτὸς τοῦ οὔρου διευκολύνουσα τὴν βαφὴν τῶν δερμάτων. Ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν ἀντικατέστησαν ἤδη τὸ οὔρον διὰ τῆς ἀμμωνίας, καὶ διὰ πολλοὺς λόγους εὐρίσκουσιν αὐτὴν προτιμότεραν. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ

οἰκονομία, διότι ἡ τιμὴ τῆς ἐκ τοῦ οὔρου προεργασμένης ἀμμωνίας εἶνε ὑπερτέρα τῆς τιμῆς τῆς βιομηχανικῶς παρασκευαζομένης ἀμμωνιακῆς διαλύσεως, ἕνεκα τῶν μετακομιστικῶν δαπανῶν ἃς συνεπάγεται ὁ πολλὸς ὄγκος τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀνθρωπίνου ὑγροῦ.

Ἰατροί τις μάλιστα ἐν τινι ἐκθέσει αὐτοῦ ἀπειθουθίσθη εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Σηκουάνα, ὑπέδειξεν ἤδη ὅτι ἐπικρατεῖ ἀνάγκη νὰ τελειοποιηθῇ ὁ τρόπος τῆς χημικῆς κατεργασίας τῶν πρὸς κατασκευὴν χειροκτιῶν προωρισμένων δερμάτων. Ὅχι πλέον χειρόκτια ἐκ κρόκου ὠοῦ καὶ οὔρου!

Τὸ κατωτέρω ἄριστον προῖον τῆς δημόδου Μούσης, ἀνέκδοτον ὄν, ἀνεκονώθη ἡμῖν παρὰ φίλου τῆς «Ἐστίας», ὅστις καὶ ἄλλα τοιαῦτα δημοτικὰ ἄσματα ὑπέσχετο νὰ παράσχη πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ «Ἐστίᾳ». Σ.τ.Δ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ὁ Γιάννος μετ' ἡ Μαρουδιῶν ἔνα σχολεῖο διαβάζου, Γιάννος μαθαίνει γράμματα κ' ἡ Μαρουδιῶ τραγοῦδια.

Κεῖνα τὰ δοῦ ἀγαπιώτανε, κανένας δὲν τὸ ἔφερε.

Καὶ μὴ Λαμπρῆ, μὴ κοριακῆ, μὴ πῆσημν ἡμέρα

Ὁ Γιάννος ἐξεστόμισε, τῆς μάνας του τὸ λέει.

— Μάνα τῆ Μάρων ἀγαπῶ, γυναικα θά την πάρω.

— Τί λές, μωρὲ κοψόημερε καὶ φειδοδαγκωμένε;

Ἡ Μάρω εἶνε ἑαδέερφ σου, πρώτη ἑαδέερφισά σου.

Κάλλιο ν' ἀκούσω σάβανα γὶν νὰ σε σαβανώσω,

Παρὰ ν' ἀκούσω στέφανα γὶν νὰ σε στεφανώσω.

Ἡ Μάρω ἀρραβωνιάζεται κ' ὁ Γιάννος ἀρρωστάει,

Ἡ Μάρω στεφανώνεται κ' ὁ Γιάννος ξεψυχάει.

Συμπεθερῖο καὶ λείψανο ἔσυναπαντηθήκαν.

Κανένας δὲν ἀρώτησε ἀπὸ τοῦς συμπεθερούς.

Κι' ἡ Μάρω ξεδιαντρόπιασε, στέκει καὶ τοῦς ρωτᾷει·

— Ἄ! τίνος εἶν' τὸ λείψανο μετ' ἡ χρυσῆ τὴν κάσσα;

— Τοῦ Γιάννου ἔνε τὸ λείψανο μετ' ἡ χρυσῆ τὴν κάσσα.

Κ' εὐθὺς σεισμός ἐγένηκε καὶ ταραχὴ μεγάλη!

Ὁ Γιάννος γίνῃ κάλαμος κ' ἡ Μάρω κυπαρίσσι,
Φυσάει βορείαις τὸν κάλαμο φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δανειστής προσέρχεται εἰς ἐπιθάνατον ὀφειλέτην του.

— Ἐλα, φίλε μου, λέγει, πλήρωσέ με τώρα, εἶνε καιρὸς νὰ τὸ κάμη.

— Σὲ παρακαλῶ, ἀφῆσέ με νὰ ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ, ἀπαντᾷ ὁ ὀφειλέτης.

— Ὅχι, ὄχι, φωνάζει ὁ δανειστής, δὲν θὰ ἀποθάνῃς πρὶν μετ' ἐπιπλήρωσής!

*
**

1. Εἰς παραλλαγὴν τινα τοῦ αὐτοῦ δημόδου ἄσματος μετὰ τὸν στίχον τοῦτον ὑπάρχουσι οἱ ἐπόμενοι:

Βεργολιγᾷ ἡ λιγερὴ καὶ πέφτει ἔς τὸ κρεβάτι.

Τὰ πῆραν τὰ βρειόμοιρα καὶ πάνε νὰ τὰ θάψουν,

Τὰ πῆγαν καὶ τὰ θάψανε ἔς τῆς ἐκκλησίας τὴν πόρτα.

Μάρω φυτρώνει κάλαμος κ' ὁ Γιάννος κυπαρίσσι,

Βεργολιγᾷ ὁ κάλαμος φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.

Διὰ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος διέρχεται κηδεία.

Εἷς τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων πλησιάζει τινὰ τῶν παρκαλουθούτων καὶ ἐρωτᾷ.

— Κηδεία εἶνε;

— Μάλιστα, νομίζω ὅτι εἶνε.

— Σημαντικὸν πρόσωπον;

— Πιστεύω.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἀποθανών;

— Ὁ κύριος ἐκεῖνος ποῦ εἶνε μέσα εἰς τὸ φέρετρον.

*
**

Μεταξὺ συζύγων.

Ὁ σύζυγος αἰσθάνεται ὅτι ἡ τελευταία ὥρα ἔφθασε, καὶ λέγει πρὸς τὴν γυναῖκά του·

— Ἄκουσε, ἀγαπητή μου, ἐγὼ ἀποθάνω· ἀλλὰ, σὲ παρκαλώ, μὴ μεγάλας ἐπιδείξεις εἰς τὴν κηδείαν μου, δὲν θέλω πομπαίς. . . .

Ἡ σύζυγος σιωπᾷ.

— Λοιπὸν, δὲν μ' ἀποκρίνεσαι; δὲν μ' ὑπόσχεται ὅ,τι σοῦ ζητῶ;

Ἡ σύζυγος μετὰ πολλῆς στοργῆς καὶ γλυκύτητος·

— Ἀπόθανε πρῶτα, κι' ὕστερα βλέπομε!

*
**

Κύριός τις ξυρίζεται ἀπὸ κουρέα, ὅστις τοῦ ἐκδέρει ἀνιλεῖς τὸ πρόσωπον.

Ἐπὶ τέλους, μὴ ὑποφέρων πλέον τοὺς πόνους, ὁ ξυριζόμενος ἀναφωνεῖ·

— Μὰ, γὰ ὄνομα Θεοῦ, τὸ ξυράφι σου δὲν κόπτει καθόλου.

Εἷς τοῦτο ὁ κουρέας, κάμων βαιθεῖν ἐντομὴν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του,

— ὦ! Κύριε, λέγει, ἔμπορεῖτε νὰ παραπονεθῆτε διὰ τέτοιο ξυράφι! . . .

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἄριστος λογιστής εἶνε ὁ δυνάμενος νὰ ἀριθμῆσῃ ἀκριβῶς τὸ ποσὸν τῶν ἐκτουῦ ἀμαρτημάτων.

— Δύναται τις ἐκ τυχαίων περιστάσεων νὰ κατασταθῇ μέγας, οὐχὶ ὅμως σοφὸς καὶ πολυμαθὴς ἄνευ πόνων καὶ μόχθων.

— Ὁ δαπανῶν πλειότερα τῶν ὄσων ἔχει εἶνε ματαιόφρων, ὁ δὲ ὀλιγώτερα μικροπροπέης καὶ φιλάργυρος.

— Οὐδαίς εἶνε κύριος ἑαυτοῦ, ἐνόσω ὑπόκειται εἰς τι πάθος.

— Ἡ τιμωρία δὲν ἐπέρχεται πάντοτε ἀμέσως μετὰ τὸ πταῖσμα, ἀλλ' ἐνίοτε ἐπέρχεται ὁπότεν οὐδαμῶς τὴν περιμένῃ τις.

— Τὸ καλὸν ὄνομα ἀποκτᾶται διὰ πολλῶν καλῶν πράξεων, ἀπόλλυται δὲ διὰ μιᾶς κακῆς.

— Ἡ κενοδοξία εἶνε τὸ πρῶτον φυτὸν, ὅπερ

βλαστάνει ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, καὶ τὸ τελευταῖον ὅπερ ἐκρίζουται.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Μέχρι τίνος δύνανται νὰ φθάσωσιν οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἔμποροι ὅπως πωλήσωσι τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν, δεικνύει τὸ ἐπόμενον γεγονός, ὅπερ ἀφηγεῖται γαλλικὴ τις ἐφημερίς.

«Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας εἶχε πέμψει εἰς Ἀμερικὴν καὶ εἰς Εὐρώπην εἰδικὴν τινὰ πρεσβείαν ἀποτελουμένην ἐξ εἴκοσι δύο μανδαρινῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ πρίγκιπος Σάγγ. Ἡμέραν τινὰ ἀλλοδαπὸς τις ὁμιλῶν τὴν κινεζικὴν, παρουσιάσεται πρὸς τοὺς πρεσβευτὰς καὶ γίνεταί δεκτὸς πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ διερμηνέως αὐτῶν ὅστις ἠσθένησε. Φθάνουσι μετ' αὐτοῦ οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς Βυσιγκτῶνα, καὶ ἐκεῖ οὗτος λέγει αὐτοῖς ὅτι ἐξ ἀβοηθητικῆς ὀφείλουσι νὰ ψελλίζωσι τοῦλάχιστον ἀγγλικὰς τινὰς φράσεις.

Οἱ Κινέζοι, δι' οὓς ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων εἶνε μετὰ τὸ υἱικὸν σέβας ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν, ἐπέστησαν παρευθὺς καὶ ἀπεστήθησαν δύο ἀγγλικὰς φράσεις ἐχούσας ὡς ἐξῆς: «Τὸ ἄριστον τέιον εἶνε τὸ πωλούμενον ὑπὸ τῆς ἀγγλογαλλοαμερικανοσινικῆς ἐταιρίας. Εἶνε τὸ μόνον τέιον τὸ μὴ ἐπιφέρειν ἀϋπνίαν».

Εἶπε δ' αὐτοῖς ὅτι αἱ δύο αὗται φράσεις ἐδήλουν: «Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς ταπεινῶς ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἡμῖν τιμῇ. Εἶθε νὰ ζήσητε καὶ εὐδαιμονήσητε ἐπὶ πολλὰ ἔτη». Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀκρόασιν ἧς ἔτυχον ἡ πρεσβεία, ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας συνεχάρη διὰ γλαφυρᾶς προσκαλιᾶς τοὺς ἀπεσταλμένους ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐλεύσει αὐτῶν. Μετὰ τὸ πέρας ταύτης ὁ πρίγκιψ Σάγγ προσκλίτων μετὰ σεβασμοῦ ἀπήνησε πρὸς ἐκπληξιν μεγάλην τοῦ προέδρου καὶ τῆς δημογύρεως τὰ ἐξῆς: «Τὸ ἄριστον τέιον εἶνε τὸ πωλούμενον ὑπὸ τῆς γαλλοαγγλοαμερικανοσινικῆς ἐταιρίας». Εἶτα οἱ ἀκόλουθοι τῆς πρεσβείας προσκλίνοντες μέχρις ἐδάφους προσέθηκον ἀγγλιστὶ μετὰ πολλῆς χάριτος· «Εἶνε τὸ μόνον τέιον τὸ μὴ ἐπιφέρειν ἀϋπνίαν».

Νομίζομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ ψευδὴς διερμηνεὺς ἦτο πράκτωρ τῆς ἀγγλογαλλοαμερικανοσινικῆς ἐταιρίας, ζητήσας διὰ τοῦ τεχνάσματος τούτου νὰ κινήσῃ ὅσον ἕνεστι πλειότερον τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ τέιου τῆς Ἐταιρίας ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῆς.

Ἡ ἑλβετικὴ κυβέρνησις ἔδρασε καταστάματα τηλεφώνου εἰς πολλὰς ἐκ τῶν πρωτευουσῶν πόλεων. Ἄντι μικρᾶς δὲ τιμῆς, ἐπὶ ἕν τεταρτον τῆς ὥρας κατ' ἐλάχιστον ὄρον καὶ ἐπὶ ἡμίσιαν ὥραν κατὰ μέγιστον, δύναται τις νὰ ποιῆται χρῆσιν τοῦ τηλεφώνου.

Ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν ἔδρασιν τῶν καταστημάτων τούτων Ἐταιρία ἐφήρμοσεν ἐπὶ πλέον σύστημα